

От АВТОРА на „СПИСЪКЪТ“
и „АПАРТАМЕНТЪТ“
БЕСТСЕЛЪР № 1 на *NEW YORK TIMES*

ЖИТ
ТРИЛЪР

ЛОВЪТ

ЛУСИ
ФОЛИ

Всички са приятели... Един от тях е убиец.

СН®
СОФТПРЕС

СЕГА
2 януари 2019 година

ХЕДЪР

Виждам мъж, който се задава в сипещия се сняг. През бялата пелена отдалеч фигурата изглежда по-скоро призрачна.

Когато приближава, установявам, че това е Дъг, пазачът на дивеч.

Устремил се е към Хижата, опитва се да тича. Но натрупалите преспи и снегът, който продължава да вали, го затрудняват. Препъва се на всяка стъпка. Нещо лошо е. Знам го дори без да различавам лицето му.

Идва по-близо, чертите му са разкривени от ужас. Познавам това изражение. Вече съм го виждала. Това е изражението на човек, видял нещо страховито, нещо извън пределите на нормалните човешки преживявания.

Отварям вратата на Хижата, пускам го вътре. С него влиза и леден порив, навява сняг.

– Какво се е случило? – питам го.

Известно време – дълга пауза – той се опитва да си поеме дъх, но очите му разказват историята, преди да е продумал, излъчват ням ужас.

Ловът

Най-сетне проговаря:

– Намерих изчезналия гост.

– Ами страхотно! – възкликвам. – Къде...

Той клати глава и аз усещам как въпросът отлита от устните ми.

– Намерих тяло.

Три дни по-рано
30 декември 2018 година

ЕМА

Нова година. Всички сме заедно за пръв път от цяла вечност. Аз и Марк, Миранда и Джулиън, Ник и Бо, Самира и Джайлс с тяхното шестмесечно бебе. И Кейти.

Четири зимни дни сред дивата пустош на Хайланд. Лох Корин, така се нарича мястото. Много е специално, всяка година позволяват само на четири компании да отседнат тук, през останалото време е частен дом. Както можете да се досетите, в празничния сезон мястото е най-популярно. Резервирах го почти веднага след предишната Нова година, при първа възможност. Жената, с която говорих, ме увери, че тъй като групата ни ще запълни почти всички места, цялото имение ще е на наше разположение.

Отново изваждам брошурата от чантата си. Плътен картон, скъпа работа. На нея се вижда езеро сред борове, а зад него се извисяват пурпурни възвишения, обрасли с пирен, макар че вероятно сега са покрити със сняг. На снимките Хижата – „Новата хижа“, както я описва брошурата – е голяма постройка от стъкло, свръхмодерна, проектирана от известен архитект, който неотдавна е направил летния павилион на галерия „Сърпентайн“. Допускам, че замисълът е постройката да се впише

естествено до спокойните води на езерото, като отразява пейзажа и суровия силует на големия връх Мънро, който стърчи отзад.

Близо до Хиждата и миниатюрни в сравнение с нея се виждат няколко малки постройките, сякаш сгущени една до друга, за да се топлят. Това са бунгалата, по едно за всяка двойка, но ще се събираме заедно да се храним в ловната хижа, по-голямата сграда в средата. С изключение на „Хайландската вечеря“ първата вечер – „запознаване със сезонни местни продукти“, – ще си готвим сами. Поръчали са продуктите за мен. Изпратих предварително дълъг списък – пресни трюфели, фоа гра, стриди. Смятам да устроя истинско пиршество в новогодишната нощ и много се вълнувам. Обожавам да готвя. Храната сближава хората, нали?

Тази част от пътуването е най-живописна. От едната ни страна е морето и от време на време сушата става толкова отвесна, че едно грешно движение сякаш ще ни запокити от ръба. Водата е оловносива, стихийна. На върха на голяма канара овцете са се скупчили на едно място от пасището, сякаш за да се топлят. Чуваеш вятъра, току блъска по стъклата и влакът се разтърсва.

Останалите май са заспали, дори бебето Прия. Джайлс на право похърква.

Иде ми да кажа: „Гледайте, вижте колко е красиво“.

Аз планирах това пътуване и донякъде се чувствам отговорна – тревожа се дали на хората ще им хареса, дали нещо няма да се обърка. И вече изпитвам известна гордост заради дребните успехи... като този например: дивата красота, която се вижда от прозорците.

Нищо чудно, че всички спят. Станахме ужасно рано сутринта, за да хванем влака – Миранда изглеждаше най-ядосана заради безбожния час. А после всички започнаха да се наливат, естествено. Марк, Джайлс и Джулиън започнаха да купуват алкохол от количката много рано, някъде около Донкастър, нищо че беше едва единайсет. Завъртяха им се главите и се развеселиха, станаха любвеобилни и шумни (хората от съседните седалки май не се впечатлиха особено). Момчетата с лекота се върнаха към някогашното непринудено приятелство,

независимо колко време бе минало, откакто се бяха видели за последен път. Бирите също помогнаха.

Ник и Бо – американското гадже на Ник, не са част от този мъжки клуб, защото Ник не беше от компанията в Оксфорд... Макар че според Кейти причината не е само тази, а и известна мълчалива хомофобия от страна на другите момчета. Ник е преди всичко приятел на Кейти. Понякога оставам с впечатлението, че той не харесва особено нас, останалите, че ни понася само заради Кейти. Открай време подозирам известна студенина между Ник и Миранда, вероятно защото и двамата са силни личности. Но въпреки това тази сутрин изглеждаха адски близки, докато прекосяха перона с бърза крачка, хванати за ръце, за да купят „провизии“ за из път. Въпросните провизии се сведоха до идеално изстудена бутилка сансер, която Ник извади от хладилната чанта пред леко завистливите погледи на бираджиите.

– Той се канеше да купи от онези кутийки с джин и тоник – обясни Миранда, – но аз не му позволих. Трябва още от самото начало да започнем със стил.

Миранда, Ник, Бо и аз си сипахме вино. Дори Самира реши в последния момент да пийне малко.

– Новите проучвания сочат, че даже кърмачките могат да пият.

Отначало Кейти поклати глава, тя си носеше бутилка газирана вода.

– О, хайде, Кейти – помоли я Миранда с подкупваща усмивка, докато ѝ подаваше една чаша. – На почивка сме!

Трудно е да откажеш на Миранда, когато си науми да врънка за нещо, затова Кейти взе чашата и отпи колебливо.

Алкохолът леко разведри атмосферата, защото докато се настанявахме, имаше малко объркване с местата. Всички бяха изморени и сърдити, докато вяло се мъчехме да решим проблема. Оказа се, че едно от деветте резервирани места някак се е озовало в съседния вагон. Само то. Заради празниците влакът беше пълен, затова нямаше как да се разместим.

– Явно това е моето място – каза Кейти.

Все тя остава сама, защото няма гадже. Може да се каже, че в известен смисъл напоследък тя е натрапница повече от мен.

– О, Кейти, ужасно съжалявам – уверих я. – Чувствам се като пълна глупачка. Не знам как е станало. Постарах се да резервирам всички места по средата, за да сме заедно. Системата явно ги е променила. Ела и седни тук, аз ще отида на онова място.

– Не – възрази Кейти, несръчно вдигнала куфара си над главите на пътниците, които вече бяха заели местата си. – Това е глупаво. Нямам нищо против.

Тонът ѝ обаче казваше друго. *За бога, помислих си, това е просто пътуване с влак. Какво значение има?*

Другите осем места бяха едно срещу друго около две маси в средата на вагона. В съседство седеше възрастна жена до тийнейджър с пиърсинги – двама самотни пътници. Не изглеждаше вероятно някой от тях да ни помогне да оправим бъркотията, но Миранда все пак се приведе към възрастната жена и я заговори, косата ѝ се спусна като златиста завеса и магията се получи. Видях колко очарована остана възрастната жена от Миранда: от външността ѝ, от безупречния, почти старинен акцент. Стига да поиска, Миранда може да е невероятно обаятелна. Всеки, който я познава, е попадал под влиянието ѝ.

Ама разбира се, каза старицата, разбира се, че щяла да се премести. И бездруго в съседния вагон сигурно щяло да е спокойно.

– Ах, вие, младите! – каза тя, макар че никой от нас не беше вече толкова млад. – Пък и аз предпочитам да седя по посока на движението.

– Благодаря, Манда – каза Кейти с мимолетна усмивка. (Звучеше признателна, но не изглеждаше признателна.)

Кейти и Миранда са близки приятелки отдавна. Знам, че напоследък не се виждат често, защото според Миранда Кейти била много заета в работата си. И понеже Самира и Джайлс не знаят на кой свят са с това бебе, двете с Миранда прекарваме повече време заедно от преди. Ходим по магазините, излизаме на по питие, клюкарстваме. Вече започвам да чувствам, че тя ме приема за своя приятелка, а не само като гаджето на Марк, присъединило се към групата почти десет години по-късно.

Преди Кейти винаги ме е измествала. Двете с Миранда бяха страшно близки. Повече като сестри, отколкото като приятелки. Преди се чувствах изключена от тяхната близост и от дългата им обща история – просто нямаше място за ново приятелство. Затова сега тайничко част от мен малко злорадства.

Наистина искам всички да си прекарат чудесно на това пътуване, искам то да е успешно. Празнуването на Нова година извън града си е голяма работа. Групата ни го прави всяка година. Правят го много преди аз да се появя на сцената. И вероятно в известен смисъл планирането на това пътуване е жалък опит от моя страна да им докажа, че наистина съм една от тях. Да заявя, че е време вече да бъда приета в най-вътрешния кръг. Човек би допуснал, че три години – от толкова време с Марк сме заедно – са достатъчно време. Но не са. Те се познават от много-много отдавна, от Оксфорд, където са станали приятели.

Сложно е – както знае всеки, попадал в подобно положение – да си последният присъединил се към група стари приятели. Аз като че ли завинаги ще си остана новото момиче, колкото и години да минат. Все ще бъда придатъкът, натрапницата.

Отново поглеждам брошурата в скута си. Може би това пътуване – планирано с огромно старание – ще промени нещата. Ще докаже, че съм от техния кръг. Страшно се вълнувам.